

den allerfjerneste Grund i dette Sieblik; thi naar Oppositionen forlanger Ministeriets Afgang, er det ene og alene, efter hvad jeg har paavist, fordi det derigjennem vil hævde den Forstaaelse af Grundloven og tillægge sig den Myndighed, at Folkethinget bestemmer Ministeriets Sammenfætning, og det er dette Forlangende, som vi ikke paa nogen Maade ville være med til. Vi kunne ikke gaa med til at udtale en saadan Henvendelse, thi vi maa erkjende, at det er et Ministerium, som efter vor Opfattelse fortjener vor fulde Tillid. Vi have ikke nogenjomhelst Grund til at sige Andet end det, som er sagt i Adressen, at Ministeriet med ærlig Villie stræber at fremme Sagerne og komme de forskjellige afvigende Anskuelser i Møde saaledes, at der derved kan opnaas gode og gavnlige Resultater for vort Fædreland. Men det, som hindrer det, er, at man fra den anden Side ikke vil forhandle med det, fordi man vil gjennebtvinge sin Forstaaelse af Grundloven, vil hævde for sig den Myndighed, at ethvert Ministerium skal gaa, som ikke er saa heldigt at vinde det andet Things Bifald; ethvert Forlig maa strande, saa længe man fastholder dette. Den Sætning i Adressen, at det ikke er muligt at naae til Arbejde, saa længe denne Aasand fastholdes, holde vi fuldt ud paa. Lige saa vist er det, at det vilde være besynderligt at henvende sig til Kongen med Forlangende om et andet Ministerium, naar det er fuldstændig bar Grund, man vil staa paa, saaledes som det er udtalt i Adressen. Naar der er Tale om „Partiet“, saa er det det eneste Ord, der burde rettes; thi det er i Virkeligheden ikke et enkelt Parti, der kunde optræde med Mulighed for at kunne optage Styret, det er en Flerhed af Partier, som tilmed ikke ere enige om nogetjomhelst Program uden det negative, som vi have udtalt. Naar dernæst det ærede Medlem hentydede til Kongens Ord, at naar Folket talte, vilde han lytte, er der en anden Udtalelse, jeg vil minde det ærede Medlem om, og det er, at Folkets Repræsentation er Rigsdagen, altsaa begge dens Afdelinger. Det er Rigsdagen, der taler paa Folkets Begne, det er Rigsdagens to Afdelinger, baade Folkethinget og Landstinget, og jeg tvivler ikke om, at Hans Majestæt Kongen vil lytte til Rigsdagens Ord. Naar den samlede Folke-

repræsentation møder i Enighed, saa vil det ogsaa have sin Betydning, men naar Repræsentationen er uenig, har modsatte Anskuelser, er det selvfølgelig overladt Hans Majestæt Kongen efter sit eget Skjøn at tillægge hver Udtalelse den Betydning, han maatte ville. Det kan derimod ikke være afgjørende, om det er et større eller et mindre Antal, der have den ene eller den anden Mening; de Enkelte kunne ikke tælles, og der kan altsaa ikke være Tale om at tillægge dem anden Betydning end som den forfatningsmæssige Repræsentation, det forfatningsmæssige Organ. Naar det ærede Medlem dvælede saa meget ved Pressen, skal jeg ikke gaa nærmere ind derpaa, men jeg skal sige, at den Udtalelse, han citerede, vedkjender jeg mig paa ingen Maade. Jeg har ganske vist udtalt, at dersom Rigsdagen abdicerede, dersom den var ude af Stand til at gjøre sin forfatningsmæssige Gjerning, kunne vi ikke derfor blive staaende, saa maa Regjeringen drage Omsjorg for det Fornødne; men det Øvrige har jeg ikke udtalt. Og naar det ærede Medlem sluttede med at sige, at man skulde ikke spænde Buen altfor stramt, saa vil jeg sige, at det er en Udtalelse, som det ærede Medlem kan henvende til sine Meningsfæller; jeg finder ingen Anledning til at imødegaa den for dette Things Vedkommende. Vi have visse- lig altid viist i Gjerning, at vi opfatte Forfatningen paa den Maade, at der skal være Jmødefkommen, saaledes som vi udtale det i Adressen, og som vi have viist og fremdeles agte at vise i Gjerning; men der er en Grændse, ud over hvilken man ikke kan gaa uden at tilintetgjøre sig selv, og den ville vi ikke overskride.

H. Chr. Hansen: Hvad de ærede Forslagsstillere foreslaa det høie Thing at udtale en stærk Beklæggelse over, at Udbyttet af Rigsdagens Arbejder ikke staar i passende Forhold til Samlingernes Længde, er der næppe Noget, der har Meget at indvende imod. Det er Noget, vi Alle erkjende; men naar man samtidig vil gjøre gjældende, at Ansvarret og Skylden herfor hovedsagelig hviler paa det andet Thing, tror jeg, at det er i høi Grad uberettiget. Efter min Opfattelse hviler Ansvarret herfor hovedsagelig paa den høitærede Regjering. Den høit-